

Arrest

**nr. 103 529 van 27 mei 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 31 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. DE VRIES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 13 september 1985.

De verzoekende partij dient op 27 december 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 31 januari 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2012 werd ingediend door :

A., J. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Afghanistan

geboren te Pagman op (...)

thans verblijvende: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Dat betrokkene geen geldig binnenkomstdocument kan voorleggen, gelet op het feit dat hij als asielzoeker zijn land is ontvlucht en illegaal het land is binnengetroden, vormt geen geldige reden voor de afwezigheid van een identiteitsdocument. Betrokkene kon zich wenden tot de ambassade voor het bekomen van de nodige identiteitsdocumenten om te voegen bij zijn regularisatieaanvraag. Betrokkene toont aldus niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.”

2. Over de rechtspleging

Waar de partijen in het verzoekschrift en de nota met opmerkingen vragen de tegenpartij te verwijzen in de kosten van het geding, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van beide partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van “de motiveringsplicht uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen”, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de omzendbrief van 21 juni 2007. Het middel luidt als volgt:

“De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Reden(er):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006.

Dat betrokkene geen geldig binnenkomstdocument kan voorleggen, gelet op het feit dat hij als asielzoeker zijn land is ontvlucht en illegaal in het land is binnengetroden, vormt geen geldige reden voor de afwezigheid van een identiteitsdocument. Betrokkene kon zich wenden tot de ambassade voor het bekomen van de nodige identiteitsdocumenten om te voegen bij zijn regularisatieaanvraag. Betrokkene toont aldus niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, de motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.”

Deze motivering maakt in de eerste plaats een schending uit van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verwerende partij, i.e. De Belgische Overheid, heeft reeds een identiteitsdocument van verzoeker in sinds 9 november 2011.

Op deze datum heeft verzoeker een Tiskara voorgelegd aan de Belgische Overheid, in casu het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, (stuk 3b bladzijde 6: "Heeft u documenten ter ondersteuning van uw relaas? Document 1 : Geboorteakte (Taskara)")

Verwerende partij kan als Overheid dan ook niet ernstig voorhouden geen identiteitsdocument kan voorleggen aan de Belgische Overheid. Er is geen "afwezigheid" van een identiteitsdocument in hoofde van verwerende partij.

De Belgische Overheid is één en ondeelbaar, zodat verzoeker er mag van uitgaan dat verwerende partij één dossier heeft van verzoeker. Verwerende partij kan zich dan ook niet onwetend verklaren omtrent de identiteitsgegevens van verzoeker.

De motivering van de bestreden beslissing van verwerende partij schendt dan ook de artikel 2 en 3 van de aangehaalde wet.

Voor de goede orde voegt verzoeker nogmaals zijn Tiskara bij aan haar stukkenbundel. (stuk 9)

Het middel is om deze reden alleen al gegrond.

Nu vaststaat dat de Belgische Overheid onmogelijk kan voorhouden onwetend te zijn omtrent de identiteitsgegeven van verzoeker nu blijkt dat de Belgische Overheid sinds 9 november 2011 in het bezit is van de Tiskara van verzoekende partij, dient vastgesteld dat de bestreden beslissing artikel 9bis Vreemdelingenwet schendt, tezamen met de bepalingen uit de omzendbrief van 21 juni 2007.

De regularisatieaanvraag van verzoeker voldoet immers aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9 bis Vw. daar verzoeker beschikt over een "identiteitsdocument", i.e. een Tiskara. (stuk 9)

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ondergeschikt: Het begrip "identiteitsdocument" in zijn gangbare betekenis, is ruim. Volgens de parlementaire voorbereidingen gaat het over een "paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel". Volgens de omzendbrief van 21 juni 2007 kan echter ook een nationale identiteitskaart aanvaard worden, en is het niet vereist dat het identiteitsdocument niet geldig is.

De bestreden beslissing schendt dan ook de bepalingen van de omzendbrief van 21 juni 2007.

Het middel is gegrond."

3.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota:

"In een enige middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet evenals van de omzendbrief van 21 juni 2007.

Verzoeker stelt dat hij op 9 november 2011 een taskara heeft voorgelegd aan de Belgische overheid tijdens zijn asielaanvraag. Hij stelt dat de Belgische overheid één en ondeelbaar is zodat hij er van mag uitgaan dat verwerende partij een dossier van hem heeft met een identiteitsdocument.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden door te verwijzen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een Identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot. (...)"

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de concrete redenen zijn die hem verhinderen een identiteitsstuk toe te voegen aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9 bis van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Ook in de omzendbrief van 21.06.2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, waarnaar verzoeker andermaal dient te verwijzen, wordt dit standpunt bevestigd (vetschrift en onderlijning toegevoegd):

"Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag" (onder II.C.I.b).

"Wanneer er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, of wanneer identiteitsdocumenten niet bij de aanvraag gevoegd werd of de reden van hun afwezigheid niet werd meegedeeld, verklaart de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag onontvankelijk" (onder II.C.2.b.1))

Deze zienswijze sluit aan bij de uitdrukkelijke wil van de wetgever dienaangaande, zoals ook blijkt uit de voorbereidende werken van de wet van 15.09.2006 (zie o.m. de memorie van toelichting van artikel 4 van september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei) . De omzendbrief van 21.06.2007 steunt zich overigens uitdrukkelijk op deze voorbereidende werken.

Het is dan ook niet toegelaten om zijn identiteit in etappes te bewijzen, of pas nadien een a posteriori motivering toe te voegen, dewelke niet was opgenomen in de aanvraag om machtiging tot verblijf." (RvS 26 augustus 2010, nr. nr. 206.981)

"De Raad wijst nogmaals op de Vreemdelingenwet en dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in welke gevallen niet dient voldaan te worden aan de vereiste dat een identiteitsdocument moet worden overlegd in het raam van een aanvraag op grond van artikel 9bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De door de verzoeker aangegeven situatie, met name het voorleggen van een geboorteakte valt niet onder deze uitzonderingsbepalingen. Bovendien is een geboorteakte noch een internationaal erkend paspoort noch een gelijkgestelde reistitel noch een nationale identiteitskaart en derhalve geen identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet" (RVV, 29 april 2012, nr. 60 61 4)

Uit het bovenvermelde blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk moet verklaren wanneer deze niet vergezeld is van een identiteitsdocument, tenzij de aanvraag uitgaat van een vreemdeling wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of tenzij de vreemdeling zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

Uit de redactie van artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de zogenaamde "documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde" wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (cf. RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze motiveerde dat hij enerzijds geen identiteitsbewijs heeft voorgelegd en anderzijds geen voldoende motivering aanhaalde waarom hij geen identiteitsbewijs kon voorleggen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom zijn aanvraag onontvankelijk verklaard diende te worden. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het enige middel is ongegrond."

3.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van deze bepaling onontvankelijk wordt verklaard, daar deze niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal paspoort of een gelijkgestelde titel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van

een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schendingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, die werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 4 juli 2007 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat deze niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

- De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot."

Uit voormeld artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken om een aanvraag om machtiging tot verblijf te kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die een vreemdeling in buitengewone omstandigheden kan indienen bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de aanvraag om machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen twee situaties onderscheiden te worden waarin het voorleggen van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is;
- 2° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen.

De bewijslast, voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in een van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

In de omzendbrief van 21 juni 2007 wordt inzake het door artikel 9bis van de vreemdelingenwet vereiste identiteitsdocument verduidelijkt *“in dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog geldig zijn”*.

Daarnaast wordt in de memorie van toelichting ook nog het volgende gesteld aangaande artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgesteld reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).”

In haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 27 december 2012 stelt de verzoekende partij dat zij *“geen geldig binnenkomst document [kan] voorleggen, gelet op het feit dat hij als asielzoeker zijn land van herkomst is ontvlucht en illegaal het land is binnengetrepen.”*

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij reeds een identiteitsdocument heeft voorgelegd, namelijk een op 9 november 2011 in het kader van haar asielprocedure voorgelegde taskara, merkt de Raad op dat het motief van de bestreden beslissing erin bestaat dat zij geen geldige motivering aanbrengt die toelaat haar vrij te stellen van de voorwaarde een dergelijk stuk bij de aanvraag te voegen nu zij immers in haar aanvraag aangaf dat zij *“geen geldig binnenkomst document [kan] voorleggen, gelet op het feit dat hij als asielzoeker zijn land van herkomst is ontvlucht en illegaal het land is binnengetrepen”*, en niet dat de overheid reeds over een dergelijk stuk beschikte. De verzoekende partij kan de verwerende partij aldus niet verwijten hieromtrent niet te motiveren in de

bestreden beslissing. Evenmin voegde de verzoekende partij bij haar aanvraag haar taskara toe terwijl artikel 9bis uitdrukkelijk voorziet dat de documenten die de identiteit moeten aantonen bij de aanvraag moeten worden gevoegd. De verzoekende partij weerlegt met haar betoog niet het motief van de bestreden beslissing, namelijk dat het feit dat zij als asielzoeker haar land is ontvlucht en illegaal het Rijk is binnengetrokken geen geldige reden is die toelaat haar vrij te stellen van de voorwaarde voorzien in artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet. Zij brengt in haar verzoekschrift, en dus na het nemen van de bestreden beslissing, slechts een nieuwe reden aan, waarbij zij de verwerende partij niet kan verwijten hierover niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing die reeds is genomen. Bovendien liet zij na te verwijzen naar haar eerdere asielprocedure en het stuk omtrent haar identiteit dat ze daarbij zou hebben gevoegd. Nochtans kan herhaald worden dat de bewijslast op de aanvrager rust. Ook laat de verzoekende partij na te weerleggen dat zij zich niet tot de ambassade kon wenden voor het aanvragen van de nodige identiteitsdocumenten om te voegen bij haar regularisatieaanvraag.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat zij een kopie van haar taskara aan haar verzoekschrift heeft toegevoegd, kan er op worden gewezen dat dit stuk aldus wordt toegevoegd na het indienen van de aanvraag, terwijl uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, zodat dit stuk om die reden niet aanvaard kan worden (RvS 8 mei 2012, nr. 219.256). Er dient opnieuw te worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Ten overvloede wijst de Raad er op dat een geboorteakte, in casu de taskara van de verzoekende partij, niet kan gelijkgesteld worden met een identiteitsdocument. Alhoewel een geboorteakte bepaalde gegevens kan verschaffen zoals een identiteitskaart, toont een geboorteakte niet aan dat de drager van het document de persoon is die omschreven wordt in het document en heeft het niet dezelfde bewijswaarde. De verzoekende partij licht overigens niet toe hoe de gemachtigde van de staatssecretaris met zekerheid kan weten of de persoon die een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis heeft ingediend tevens de persoon is die de asielprocedure heeft doorlopen indien geen identiteitsstuk werd gevoegd bij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, terwijl de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de in het kader van de asielprocedure overgelegde taskara. Om het risico van identiteitsusurpatie te vermijden, dient bij de aanvraag zelf een identiteitsdocument overgelegd te worden zodat de identificatie van de persoon die de aanvraag op grond van artikel 9bis heeft ingediend kan geschieden zodat na identificatie eventueel het dossier van de aanvrager kan getraceerd worden.

De verwerende partij kon derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, de verzoekende partij niet voldeed aan de door de wetgever in dit artikel voorziene ontvankelijkheidsvereiste. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van de omzendbrief van 21 juni 2007 wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN